

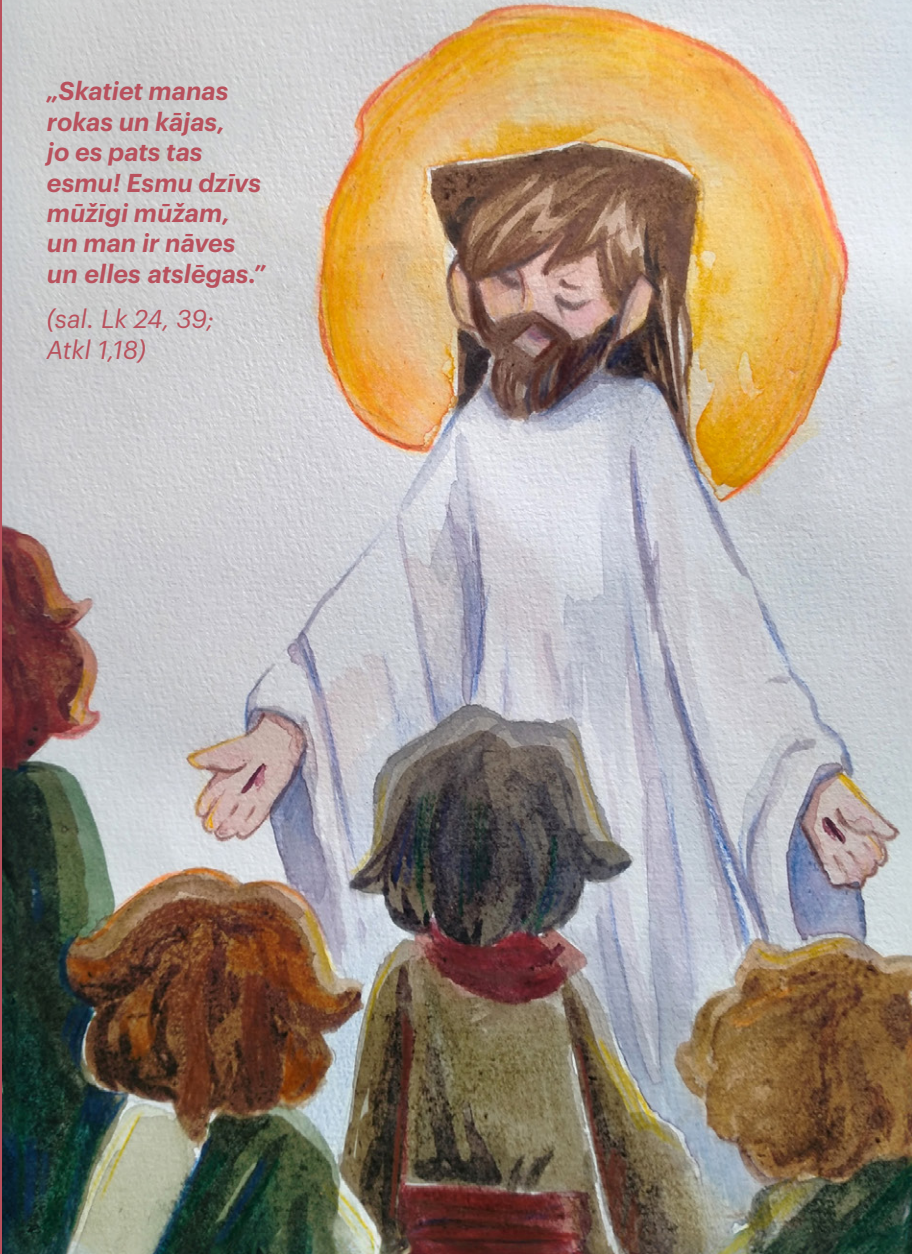

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cescvaines, Ērgļu,
Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas, Madonas,
Pļaviņu Romas katoļu draudžu – izdevums

2024
MARTS

*„Skatiet manas
rokas un kājas,
jo es pats tas
esmu! Esmu dzīvs
mūžīgi mūžam,
un man ir nāves
un elles atslēgas.”*

*(sal. Lk 24, 39;
Atkl 1,18)*

Kāpt kalnā

“DIEVS MUMS IR SAGATAVOJIS TIK DAUDZ”

Dārgie izdevums “Kāpt Kalnā” lasītāji! Jēzus Kristus augšāmcēlās pārveidots – ja pirms tam Viņš piedzīvoja dažādus cilvēciskus ierobežojumus, sāpes un ciešanas, tad augšāmcēlies Viņš varēja iziet caur sienu, pēkšņi pazust kādā vietā un parādīties citā vietā vai vairākās vietās vienlaicīgi. Un Dieva Vārds mums saka: “Ja mēs ar Kristu esam miruši, tad ar Viņu arī augšāmcēlušies un esam jauns radījums, apveltīts ar pārdabiskām dāvanām.” Ir kristieši, kas tam tic, un ir arī tādi kristieši, kas tam netic. Attiecīgi ar to dzīvo vai nedzīvo. Ja pirms tam Jēzus dziedināja cilvēkus, atbrīvoja no ļaunajiem gariem, mācīja viņus, pēc Vasarsvētku dienas Viņš saka: “Ejiet jūs to visu dariet!”

Diemžēl tik maz kristiešu to pieņem un izdzīvo, lielākā daļa paliek “pamperos” un gaida, kad Jēzus viņus apčubinās. Mums visiem gribas dzīvot komfortā, negribas augt un iet jaunajā, nezināmajā, darīt to, ko mēs vēl nemākam, vai bail kļūdināties. Negribas iet, braukt un meklēt, iziet no savas komforta zonas... Bet Dievs mums ir tik daudz sagatavojis. Viņš grib, lai arī mēs līdz ar Viņu savā dvēselē piedzīvojam augšāmcēlšanās prieku, saņemot grēku piedošanu, atbrīvošanu, redzot, ka ļaunie gari (apsūdzības, bailu, nemiera, kontroles, aizvērtības, egoisma...) atkāpjas, ka Svētais Gars ienāk mūsos un rodas jauna saprašana, mūsu miesa tiek dziedināta, saņemot gan dabisku, gan pārdabisku dziedināšanu. Un

tad ieraugot, kā, mums kalpojot, citi cilvēki tiek dziedināti, atbrīvoti no ļaunajiem gariem un atdzimst no augšienes – iegūst jaunu sirdi, t.i., kļūst par jaunu radījumu.

Ja tas vēl nav tavā dzīvē, kā līdz tam aiziet? Vai arī ir bijis, bet tagad noplacis.

Pirmkārt, tās ir slāpes. Pēc kā tu slāpsti, pēc kā tu ilgojies? Varbūt tikai pēc pasaulīgi cilvēciskām lietām? Vai arī tu slāpsti pēc patiesas iekšējās brīvības? Pēc Dzīvā Dieva satikšanas? Piedzīvot Viņa mīlestību!

Otrkārt, ticība. Kā teiktajam tu tici? Dieva vai velna? Ja tu tici, ka tas viss ir jānopelna, ka tu neesi tā cienīgs, ka tas tev nav iespējams..., tad tu tici velnam.

Ja tā ir, tad uzreiz lūdz Dievam piedošanu un izvēlies ticēt Dieva sludinātajai patiesībai – Kristus mums visu ir nopelnījis, Viņš mūs ir padarījis par cienīgiem, Viņš mums ir atvēris visus Debesu vārtus. Dievs tagad ir pieejams, sastopams. TAGAD.

Treškārt, lūdz Dievam to visu. Pēc tā, cik karsti tu to lūdz, var redzēt, cik ļoti tu to gribi. Dievs nav skopulis, no kura kaut kas jāizlūdz. Kristū mums jau viss ir dots. Lūgšana ir vairāk laiks, kad mums mainīties, lai uzņemtu visu to, ko Dievs jau mums ir devis.

Ceturtkārt, meklē tās vietas un cilvēkus, pasākumus, kur notiek Dieva darbība, kur cilvēki tiek dziedināti, atbrīvoti un viņu sirdis un dzīves tiek izmainītas.

Priecīgus visiem Kristus Augšāmcēlšanās svētkus!

Priesteris Arnis Maziļevskis

Mirkļis no Latvijas jauniešu evaņģēlizācijas gājiena Rīgā.

LABO VĒSTI SLUDINĀSIM VISĀS PILSĒTĀS!

Tuvojas Jēzus Kristus Augšāmcēlšanās svētki – Lieldienas! Tie ir svētki, kad daļa cilvēku ir apjukuši un īsti nezina, ko un kā lai svin, ja viņu dzīvēs nav Jēzus. Šajos svētkos mēs, kristieši, svinam Jēzus Kristus Augšāmcēlšanās prieku un cerību, ko tā nes. Tā ir Labā Vēsts, kas visiem ir vajadzīga. Viņš mūs pestī un grib dot mums Debesu valstību. Taču realitātē mēs redzam, ka Latvijas sabiedrībā lielu atsauksmi gūst Lieldienu pagāniskās tradīcijas. Tāpēc svarīgi ir Labo Vēsti nest un sludināt visās pilsētās.

Dievs uzrunāja Ingu no Gulbenes luterāņu draudzes, savukārt viņu uzrunāja kristīgās izglītības apvienības piedāvājums veidot kristīgu kvestu kā alternatīvu pagāniskajām tradīcijām Latvijā.

Kvests sastāv no vairākām stacijām, kurās tiek uzdots vai nu kāds uzdevums, vai jautājums, un dalībniekiem tas jāmin vai jāizpilda. Katrā no stacijām jābūt kādam kalpotājam, kas tajā atrodas un organizē savas stacijas uzdevumu. Izejot visas stacijas noteiktā secībā, pēdējā pieturā komandas nonāk ar saliktu un atminētu *puzli*, kas attēlo Lieldienu patieso vēsti. Un noslēgumā katrs bērns saņem mazu dāvaniņu, un katrai komandai tiek pasludināta Evaņģēlija vēsts.

Ar dedzīgu sirdi par šo aktivitāti Inga

uzrunāja mūs, katoļu draudzes pārstāvjus. Sazinājāmies ar priesteri Gaiti Dubultu, un viņš deva svētību, lai pavisam drīz mūsu draudzē izskanētu uzruna par komandas veidošanas nepieciešamību.

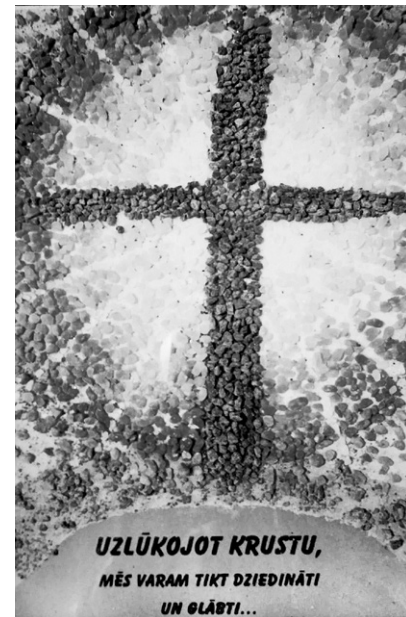
4. martā visiem interesentiem notika pirmā apmācība Zoom platformā par kvestu un tā norisi. Mācības bija plaši apmeklētas, tajās piedalījās kristieši no dažādām Latvijas pilsētām. Arī no mūsu draudzes pieslēdzās vairāki draudzes locekļi.

Kvests solās būt ļoti interesants un aizraujošs! Laipni aicināti uz kristīgo vēsti nesošo, atraktīvo spēli kvestu 30. martā, Gulbenē, Gulbišu parkā. Būs arī karsta tēja un dāvaniņas. Šoreiz upurēsīm Kluso sestdienu, kas mums pašiem ir klusuma un pārdomu piepildīta diena pirms Kristus

Augšāmcēlšanās rīta, lai mums kā kristiešiem būtu iespēja atnākušos ļaudis uzaicināt pievienoties arī Kristus Augšāmcēlšanās svētku dievkalpojumam.

Tā kā kvesta komanda būs ekumeniska, jo tajā aicināti kalpot pilsētas visu draudžu kristieši, pārlapojot Lieldienām veltīto bukletiņu, atnākušie varēs izvēlēties, kurp Lieldienu rītā doties.

Mēs ikvienu gaidīsim Gulbenes katoļu baznīcā!

Inese Stoklosa

BRIEDUMS KĀ PAMATU PAMATS

Aiz kalniem nav 20. aprīlis, kad Priesterības sakramentu saņems Madonas draudzē kalpojošais diakons Henriks Rektiņš. Pusgada laikā Henriku esam iepazīnuši, kā zinošu, atsaucīgu un sirsnīgu sabiedroto. Katoļu Baznīcas katehisms māca, ka "tie, kuri saņem Priesterības sakramentu, tiek ordinēti (iesvētīti) Baznīcas ganišanai ar Dieva Vārdu un žēlastību Kristus vārdā". Priesterība ir mūsu Kunga Jēzus Kristus iedibināts sakraments, kas dod varu upurēt Svēto Misi, piešķirt Svētos sakramentus un mācīt ticības un tikumības lietās. Par priesteriem tiek ordinēti vīrieši, kuri ir neprecēti un vēlas saglabāt celibātu – sevi nedalīti veltīt Kungam – Debesu valstības dēļ.

Aicinot Henriku uz sarunu, vispirms jautāju, kādas ir diakona galvenās atziņas, kalpojot draudzē?

Henriks Rektiņš: – Katrs izvērtes process vienmēr jāsāk ar sevi, tāpēc varu droši teikt, ka kalpošana Madonas draudzē ir nākusī kā svētība man pašam. Tā ļāvusi ne tikai gūt jaunu pieredzi kalpošanā un arī jaunus draugus, bet ir pat atklājusi draudzes dzīves šķautnes, par kurām pirms kalpošanas uzsākšanas man nebija ne jausmas. Fakts, ka patiesā kalpošana draudzē atšķiras no jebkādām teorijām, ir apstiprinājies.

Tomēr nav sanācis tāds neizsakāms kultūrsoks. No pamatatziņām varu izcelt pacietības nepieciešamību, kurā vēl man pašam

stipri jāaug, atgādinot, ka darbs ar cilvēkiem un tam sekojošie augļi prasa laiku un rūpes; spēju ieklausīties, jo vairumā gadījumu īstā atbilde uz jautājumu jau ir cilvēka sirdī; ticības pārliecību, jo, nepārvarot šaubas, kaut ko svētīgu paveikt būs daudz grūtāk. To, kā ir veicies kalpot un sadarboties ar mūsu draudzes cilvēkiem, jājautā viņiem pašiem. Madonieši ļoti labi zina, ko meklē, un kas tiem vajadzīgs. Par to esmu drošs!

Madonas katoļu draudzes prāvesta Māra Ozoliņa palīgs jau pusgada garumā ir diakons Henriks Rektiņš (no labās).

Vai būt par diakonu – priestera palīgu – ir komplīcēti? Kas no pienākumiem saista visvairāk un kas sagādā grūtības?

No sava skatupunkta varu teikt, ka tas nav sarežģīti, jo diakonāts manā dzīvē ir kā pārejas posms, un nezinu, kā klātos, ja šo kalpojumu būtu aicināts īstenot visu savu turpmāko dzīvi. Tomēr jāsaka, ka arī kā posms pirms priesterības tas ir bijis ļoti pamācošs un pilnveides iespējām bagāts laiks. Pienākumu sarežģītība noteikti atšķiras, balstoties cilvēka personībā. Mani personīgi visvairāk saista liturģiskās norises, kurās saskatu patiesi dievišķu skaistumu, un līdzdalība liturģijā man sniedz garīgu prieku un mieru. Visvairāk grūtību var sagādāt fakts, ka esmu mierīgs raksturā, tādēļ cilvēkiem, kam nepieciešams garīdznieks–spridzeklis, vēl neesmu spējīgs iedot vajadzīgo atraktivitāti. Kas zina, varbūt tas kaut kur iekšā ir...

Redzam, ka dievkalpojuma laikā diakons uzliek stolu, kuru nēsā pāri plecam,

sasietu pie sāniem. Kāpēc? Kāda ir šī simbola nozīme?

Stola, kas ir sasaistīta un tiek nēsāta pār plecu, simbolizē doto varu, kas vēl tomēr ir ierobežota. Diakoni var veikt noteiktas funkcijas Baznīcā, un viņu pamatuzdevums ir palīdzēt bīskapiem un priesteriem, tos neaizstājot, bet gan izvēršot darbības lauku. Arī priesteriem nav tikpat pilnīgas varas kā bīskapiem, tomēr atkarībā no veicamā amata draudzē tie var būt diezgan neatkarīgi, jo pārstāv bīskapu savās draudzēs, darbojoties bīskapa uzdevumā.

Pāri visam diakona darbam būtu jābūt mīlestības kalpojumam, ko jāveic nevis ar kurnēšanu un piespiešanos, bet ar prieku. Vai tā ir?

Ideālajā variantā tas tā patiešām ir. Protams, diakons nav sociālais darbinieks, bet gan cilvēks gluži kā visi pārējie, kura aicinājums ir nest citiem Dieva mīlestību, ne savu ego. Bez šaubām prieks ir ļoti nepieciešams, jo cilvēkiem tā ļoti trūkst. Un cilvēki to sagaida no garīdznieka. Tomēr ne vienmēr priekam ir izšķiroša nozīme. Reizēm pat ir ļoti redzēt, ka garīdznieks, neraugoties uz savu garīgo ciņu smagumu un kāpjot pāri savām vēlmēm, ir devies pie cilvēkiem viņu vajadzībās. Ja padomā, tajā visā var saskatīt pašaieliedzību, kas tieši var būt kā vislabākā ticības liecība.

Kādas atziņas (bez cukurudentiņa) ir par Madonas draudzi? Ko vajadzētu uzlabot, izlūgt no Dieva?

Madonas draudze kā vairums kopienas ir Dieva sapulcinātie ļaudis. Reizēm to pat nesanāk aptvert. Jo mūsu iniciatīvas šajā aktā nemaz nav un tai nav arī jābūt. Ir tik vien jāturpina ļauties Dieva iniciatīvai, Viņam pašam ar mūsu vārdiem un darbiem liecinot citiem par Dieva mīlestību uz visiem cilvēkiem. Arī uz tiem, kas vēl nav daļa no draudzes. Un šo ļaušanos Dieva iniciatīvai esam aicināti izkopt visu savu dzīvi. Nekad šai saulē nevarēsīm pateikt: "Nu tā, tagad gan

viss!" Ja arī brīžiem zūd vēlme ļauties, tad tieši to arī vajag Dievam lūgt – uzticēt Viņam savu nevēlēšanos, lūdzot Viņa vadību un palīdzību. Dievs patiešām darbojas!

Vai domās jau esi pie savas dzīves nākamā pakāpiena – priesterības?

Šķiet, esmu jau stadijā, kad vairs nesanāk par to nedomāt, jo priesterība un tās aizsākums nav tikai ķeksītis veicamo darbu sarakstā. Ir nepieciešama garīga un arī fiziska sagatavošanās. Protams, pamatu pamats ir garīgais briedums, kurā vienmēr jāaug un jāaug, bet būtisks ir arī fiziskais aspekts, jo priesterība redzamā veidā ir zīme un liecība, ko cilvēki atpazīst. Tādēļ priesterību uztveru ne kā sava personīgā aicinājuma ceļu, bet gan kā mūsu kopīgo ceļu, esot aicinātiem to iet kopā ar Dievu.

Šobrīd ir Lielā gavēņa laiks. Kā to izdzīvo? Vai ir kādas iekšējās apņemšanās un nodomi? Kā iet ar tiem?

Gavēnis vienmēr ir izaicinājums, neatkarīgi no apņemšanās lieluma un daudzuma. Šajā gavēnī vairāk uzmanības vērsu nodomiem attiecībā uz savu garīgo dzīvi. Protams, arī atturība no uzkodām, kā arī zēlsirdības darbu veikšana joprojām ir mana gavēņa būtiska sastāvdaļa. Reizēm jau ir brīži, kad kaut kas no tā visa piemirstas, vajag sev atkal atgādināt, bet tāds ir šis process – darīt sevi vienmēr klātesošu Dieva priekšā.

Ko cilvēkiem gribētu novēlēt Lieldienās, Kristus Augšāmcelšanās svētkos?

Kristus Augšāmcelšanās svētkos novēlu katram, tik tiešām – katram, piedzīvot patiesu vienotību Garā ar Kristu, kura ciešanas, nāve pie krusta un augšāmcelšanās turpina mūs glābt arī šodien! Lai Svētais Gars ir galvenais mūsos iesētās Dieva ticības dāvanas pilnveidotājs un uzturētājs, kas arī mūs ik dienas pamudinātu uz arvien ciešākām attiecībām ar Dievu visā Viņa Trīsvienībā!

Jautāja Inese Elsiņa,
Agra Veckalniņa foto

KRUSTA CEĻŠ KĀ DIEVA SASTAPŠANAS VEIDS

Lielā gavēņa laikā draudzēs ir tradicionāla prakse iziet Krusta ceļu, lasot un izdīļinoties mūsu Kunga Jēzus Kristus ciešanu aprakstos. Madonas katoļu baznīcā ik piektdienu gavēņa laikā Krusta ceļu vadīja kāda no kalpotāju grupām. 1. martā apceres lasīja draudzes jaunieši.

Uzrunājot sanākušos, **priesteris Māris Ozoliņš** vispirms atgādināja, ka Dievs savā mīlestībā ir ar mums visās mūsu ciešanās: – Dievs nekad mūs neatstāj. Īpaši tad, kad ciešam, Viņš mums ir ļoti, ļoti tuvu – ir kopā ar mums un no ciešanās izglābj. Lūgsimies, lai Dievs sūta savu Svēto Garu šai Krusta ceļā un lai savu dzīvi tāpat kā Jēzus mēs varam atdot Viņam upuri un priecāties par visām saņemtajām žēlastībām!

– Sen nebiju gājusi Krusta ceļu, tāpēc šis man bija ļoti īpašs, – atzīst draudzes jauniete **Rasa**. – Gavēņa laikā, kad kristieši meklē veidus, kā sastapt Dievu, arī es todien atnācu uz baznīcu un, lasot Jēzus ciešanu aprakstus, jutos Viņam nedaudz tuvāk. Saulrieta pielietajā baznīcā Jēzus rādīja, cik ļoti Viņš mūs ir milējis un mīl. Un kad saule noriet, Viņš mūs joprojām mīl. Patika, ka lasījām notikumu apceres, kas

bija sasaistītas ar jauniešu ikdienā piedzīvoto. Par Jēzus ciešanām esmu dzirdējis un domāju daudz. Arī par to, ko Viņš darīja, kā tobrīd jutās un Viņa tuvumu mums. Tāpēc Krusta ceļā nebija īsti nekā cita, ko domāt, kā vienīgi par Viņa cauri plūstošo mīlestību.

– Dievs nevar no šīs pasaules noņemt visas ciešanas, jo tas apstādīnātu cilvēku garīgo ceļu, – pēc izietā Krusta ceļa uzsvēra priesteris **Māris Ozoliņš**. – Garīgās attīstības ceļā ciešanas ir neiztrūkstoša sastāvdaļa, bet visu pārvērš tas, ka šajās ciešanās klātesošs ir Jēzus. Lai kādās grūtībās vai pat nāvē mēs būtu, mūsu sirdī ir Dievs un Viņa mīlestība, jo Jēzus ir ar mums!

Viņš ir nomiris pie krusta, Viņš pazemināja sevi līdz visiem cietējiem, līdz visiem ļaundariem, līdz viszemākajai vietai, kur vien cilvēks var pakrist. Jēzus tur ir bijis, un, ja mēs esam pakrituši, Viņš ir ar mums. Viņa mīlestība uzvar un ievad dzīvībā – tāds ir Dieva plāns. Pateiksimies Dievam par jauniešiem, kas lūdzās Krusta ceļu kopā ar citiem pasaules kristiešiem, pateiksimies Dievam par visu, ko Viņš dāvā, īpaši par Viņa mīlestību!

Inese Elsiņa

AICINA SŪTĪT ATMIŅAS PAR MAIJU VILMANI

Šogad decembrī apritēs pieci gadi, kopš dzelzaviete Maija Vilmane devusies mūžībā. Viņas piemiņai un atcerei Emīlija Cvetkova no izdevuma "Dievmātes Vēstis" veido grāmatu. Satiku iecerēto autori svētās Filomenas svētkos Gulbenes katoļu baznīcā. Viņa mani mudināja uzrakstīt atmiņas par Maiju. Novērtējot Maijas Vilmanes nesavtību un pašai izlēdzību kalpošanā

Dievam, aicinu arī jūs, "Kāpt Kalnā" lasītāji, kas pazināt Maiju un bijāt kopā ar viņu gan svētceļojumos, gan kādos citos dzīves brīžos, atbalstīt Emīlijas labo gribu un līdz 30. aprīlim sūtīt savus atmiņu stāstus par Maiju izdevumam "Dievmātes Vēstis". E-pasts: atbalsis@inbox.lv Emīlijai Cvetkovej.

Lai Dievs visus stiprina un sargā!

Sarmīte Vanaga

PIEREDZE GULBENES KATOĻU DRAUDZĒ

2. februārī Gulbenes katoļu baznīcā tika svinēta Svētā Mise sv. Filomenas godam. To celebrēja Cesvaines un Lubānas draudžu prāvests Tēvs Jānis Vilks OSPPE (attēlā). Arī es atsaucos Tēva Jāņa uzaicinājumam un kopā ar citiem no Cesvaines katoļu draudzes devos uz šo dievkalpojumu.

Gulbenes katoļu draudze ik mēnesi sv. Filomenas svētkiem ļoti gatavojas un ir pateicīgi, ka viņu baznīcā ir svētās relikvijas. Draudzes bērni un jaunieši pirms Svētās Mises vadīja kronīti svētajai Filomenai un bija iesaistīti Svēto Rakstu lasījumā un kopīgajā lūgšanā.

Tēvs Jānis sprediķi akcentēja viņaprāt būtiskāko sv. Filomenas dzīvesstāstā un mudināja mūs ne tikai lūgt, bet arī vienmēr pateikties par uzklaušajām lūgšanām.

Mani ļoti uzrunāja sv. Filomenas dzīvesstāsts. Baznīcā noskaņa veidojās sirsnīga un svētsvinīga – kā balzams dvēselei. Sajutu sv. Filomenas klātbūtni gan lūgšanās, gan dziesmās. Svētās Mises noslēgumā visi varēja saņemt daudz žēlastību gan ar sv. Filomenas relikvijām, gan svētību ar svecēm pret kakla sāpēm, jo 3. februārī Ka-

toļu baznīcā piemin svēto Blaziju.

Gulbenes katoļu draudze sirsnīgi pateicās savam prāvestam Gaitim Dubultam, kā pateicību uzdāvinot mazu sv. Filomenas statueti.

Pēc tam gulbenieši aicināja ciemiņus piedalīties agapē. Ticības māsas dalījās ar liecībām par uzklaušajām lūgšanām, kas palīdzējušas bērnu audzināšanā un ģimenes saglabāšanā, bet Tēvs Jānis atbildēja uz jautājumiem par Pauliniešu ordeni, kuru viņš pārstāv Latvijā, un pateicās par uzaicinājumu, kā arī bija ļoti iepriecināts par sirsnīgo uzņemšanu.

Sapratu, ka svētās Filomenas palīdzību gaida ļoti daudzi bērni un ģimenes. Īpaši tie, kas dzīvē daudz cietuši un cieš joprojām. Turpat baznīcā iegādājās grāmatiņu ar svētās Filomenas dzīvesstāstu un lūgšanām. Pārvarot ikdienas šķēršļus, ņemu rokās šo grāmatiņu, pārlasu un vērsos pie svētās Filomenas ar lūgšanām par bērniem un jauniešiem. Un liels ir mans prieks un pateicība Dievam, ka tieku sadzirdēta un ka kādam tiek palīdzēts!

**Sarmīte
no Cesvaines draudzes**

PIEDALIES LITURĢISKĀS MŪZIKAS DARBŅĪCĀS!

Liturģiskās mūzikas darbnīcas korim un orķestrim šogad notiks Liepājā no 25. līdz 28. jūnijam. Tās vadīs komponisti un diriģenti: Pāvils Bembeneks (*Paweł Bębenek*) un Pēteris Palka (*Piotr Pałka*).

Darbniecu pamata norises vieta būs Sv. Dominika klosterī. Pieteikšanās sāksies no 1. maija līdz 9. jūnijam. Plašāka informācija: t. 26705843.

Kristīne Locika

VIENAS BITES MŪŽS...

No 23. līdz 25. februārim Aglonā norisinājās Jāzepa vīru ziemas konference – rekolekcijas. Trīs madonieši – Aivars, Armands un es, Jānis, – ticot, ka Dievs savā žēlsirdībā mūs garīgi pabaros, kopīgi un pašāvilībā devāmies uz Aglonu. Konferenci šogad kuplināja lektors no Slovākijas – Bohus Zivcak ar dēlu Joshua. Konferenču vadmotīvs: *“Dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.”* Mt 6,33

Pāri visam uzrunāja ikoniskais piemērs: tēvs un dēls. Jā, cik bieži par Dieva mīlestību mēs pārējiem liecinām ne tikai no sava skatupunkta, bet kopā ar saviem bērniem? Rekolekcijās gan tēvs, gan dēls

veiksmīgi caur dažādiem vecuma periodiem atspoguļoja sadzīves (tēva–dēla) attiecības un dalījās savas dzīves ticības kartes pagrieziena punktos. Arī mēs tikām aicināti pārdomāt, un aicinu arī tevi, lasītāj, pārdomāt un izveidot savas dzīves nozīmīgāko notikumu karti! Atceries, kā tu toreiz juties? Vai tiešām Dievs Tev nebija blakus? Pārrunā ar saviem tuvajiem to! Lielisku atsauci lektori atrada arī Andrea un Matteo Bocelli izpildītājā dziesma par dzīves lielajām izvēlēm. Tikai caur mūsu nepilnībām – brūcēm – Dieva žēlsirdība un gaisma var atspīdēt visā pasaulē (saite no Andrea un Matteo Bocelli izpildītās dziesmas *“Fall on me”*: <https://www.youtube.com/watch?v=ChcR2gKt5WM>).

Kopbilde. Aglonas baziliku šogad rekolekcijās piepildīja 80 vīri. Slovāku misionāra Bohus vienkāršība, dzīves piemērs, ciešanas, ko slovāki nesuši cauri padomju gadiem un mīlestība uz mūziku, bija tas, kas mentāli šo cilvēku un stāstu padarīja tik tuvu mums, latviešiem.

Līdzās atkalredzēšanās priekam ar sapulcējušajiem vīriem (nemainīgi katram bija sarūpēta guļamvieta un garšīgas ēdienreizes), līdzās slavēšanai un aizlūgumiem kā virsotne bija priestera Marcina Vozņaka celebrētās Svētās Mises. Un te nu vēlos pakavēties savās šīs sezonas ziemas sesijas pārdomās.

Iztēlojieties 80 vīrus bazilikā, sēžot pilnīgā klusumā (tik skaista mūzika!) sakramenta priekšā. Tā bija kā visdārgākā upurdevana, ko Dievam un cits citam vīri var pienest.

Priestera Marcina sprediķi izteiktais Vārds par karoti bišu medus, kas nekad nebojājas un ir tik labs veselībai, lika aizdomāties par vienas bites Mūža darbu. Jā, viena karote – vienas bites mūžs. Vēl

skaidrāk Dievs nevar mums paskaidrot, ka mūsu kā kristiešu pienākums ir “atdot savu dzīvi”, lai apkārtējiem būtu “saldāka dzīve”. Un šī medus karote ir ticība.

Vēlāk aizdomājāties par teicienu “medusmēnesis”... Kāpēc ne “medus mūžs”?!

Madonieši kopā ar rekolekciju vadītājiem.

Nobeigumā priesteris stiprināja ar vārdiem, ka katram no mums ir savas vājiņas un tās nevajag egoistiski nest uz saviem pleciem, bet uzticēt Dievam grēksūdzē, un aicināja dzīvot savā laulības kalpojumā ne tikai mēnesī, bet visu mūžu!

Ticībā, ka Madonas vīri pavisam drīz atkal sanāks kopā lūgšanai uz Dievu –

Jānis Liepiņš

SALIEC GARĪGĀS ADOPCIJAS SOLĪJUMU!

Mūsu draudzēs ir nostiprinājusies tradīcija Kunga pasludināšanas svētkos, 25. martā, Svētās Mises laikā aicināt klātesošos ticīgos salikt garīgās adopcijas solījumu.

Cilvēks, kurš uzņemas garīgo adopciju, apliecinā, ka deviņus mēnešus lūgsies kāda vēl nedzimuša bērna nodomā, kuram draud nāves briesmas, kā arī to vecāku nodomā, kuri šaubās par vēlmi pieņemt savu vēl nepiedzimušo bērnu.

GARĪGĀS ADOPCIJAS IKDIENAS LŪGŠANA

Kungs Jēzu, ar Tavas Mātes Marijas aizbildniecību, kura Tevi dzemdēja ar mīlestību, kā arī ar svētā Jāzepa, uzticīgā vīra, aizbildniecību, kurš rūpējās par Tevi pēc piedzimšanas, es lūdzu Tevi šī nedzimušā bērna nodomā, kuru esmu garīgi adoptējis (-usi), bet, kurš atrodas nāves briesmās. Lūdzu, dāvā vecākiem mīlestību un drosmi, lai savu bērnu, kuru Tu viņiem dāvāji, tie atstātu dzīvu. Āmen.

Redakcija

PIEMINOT SVĒTĀ JĀZEPA DZĪVI

Ir zināmas tradīcijas par svēto Jāzepu un Jaunavu Mariju, kas nav pamatotas Svētajos Rakstos, bet nāk no pirmajos gadsimtos radītās literatūras, ko sauc par "apokrifiskajiem evaņģēlijiem". Tie ir teksti, kas nav Kunga Jēzus autentiskās dzīves apraksti, bet kuru mērķis ir aizpildīt nepateikto atklāsmē.

Par Jēzus bērniņu Evaņģēlijos nav daudz stāstīts, un saprotams, ka tautas dievbijība izjuta vajadzību uzzināt par Viņu vairāk. Radās kārdinājums izdomāt to, kā nebija.

Svētais Jāzeps apokrifos parasti tiek attēlots kā vecs vīrs, kas liek domāt, ka Jāzeps bija Marijas aizbildnis, vairāk tēvs nekā vīrs. Tas ļāva šajās leģendās apgalvot, ka Jāzeps bija precējies jau agrāk, ka viņš bija tēvs noteiktam skaitam bērnu, kuri līdz ar to bija Jēzus pusbrāļi. Nekam no tā nav pamata kanoniskajos Evaņģēlijos. Nekas neliecina, ka Jāzeps būtu bijis vecs, ka Jāzeps būtu bijis precējies, ka Jāzepam būtu bijuši bērni.

Realitāte, kāda tā mums ir parādīta Svētajos Rakstos, ir daudz vienkāršāka un tajā pašā laikā daudz neparastāka. Jāzeps Evaņģēlijos ir vīrietis, kas gatavojas laulībām. Marija – jauna meitene, un viņi plāno apprecēties, dibināt ģimeni, radīt bērnus un ar savu laulāto mīlestību dot godu Dievam. Marija apprecējās ar Jāzepu, lai dzīvotu ģimenes dzīvi un dzemdē-

tu bērnus, kas nav pretrunā ar to, ka Mariju agrā bērnībā vecāki veltīja Dievam. Šāda veltīšana, par kuru gan neko nerunā kanoniskie Svētie Raksti, jūdu tradīcijā nenozīmē un neietver šķīstības solījumu. Sakot "viņi vēl nebija sagājuši kopā",

Evaņģēliji vēsta, ka Marija un Jāzeps bija saderināti un vēlējās izdzīvot mīlestību (saiet kopā), kas bija dzimusi viņu starpā un kas ir viena no cilvēka dzīves lielajām bagātībām. Pirmais laulības posms bija noslēdzies.

Jums būtu jāzina, ka jūdu pasaulē pirms laulībām notika tas, ko nedaudz nepareizi sauc par saderināšanos – vienošanās starp topošo laulāto ģimenēm par to, ka jaunā meitene no tēva varas pāriet

vīra varā. Juridiski tas ir stingrs un skaidrs laulības noslēgums, taču tas nenozīmēja kopdzīvi; starp juridiskā lēmuma pieņemšanas brīdi un realizāciju bija kavēšanās. Šādā situācijā nonāca Jāzeps un Marija, un tā bija visiem pāriem, kas apprecējās.

Tieši šajā brīdī notika brīnumains, neiedomājams notikums, ko ne Marija, ne Jāzeps nevarēja iepriekš paredzēt, proti, Dieva vēstneša – eņģeļa Gabriēla paziņojums Marijai, ka viņa kļūs par bērna māti, nepazīstot vīrieti, un ka šis bērns būs pats Dieva Dēls. Nedomāju, ka Marija spēja saprast visu noslēpuma lielumu, taču viņa saprata, ka tā bija Dieva griba, kas vadīs daudz tālāk par viņas plāniem. Tā Marija

klūva par Dieva Dēla Māti. Tas atcēla visus viņas un Jāzepa plānus; par laulības attiecībām starp viņiem vairs nevarēja būt ne runas, jo viņa bija Dieva Māte. Viss tagad tika koncentrēts uz Dieva Dēla personu, kas bija ienākusi viņu plānos. Tas bija kaut kas pilnīgi nedzirdēts un neparedzams. Marijai bija nepieciešams pārdabisks Dieva žēlastības vadīts ticības akts, lai spētu pateikt: "Es esmu Tā Kunga kalpone", pieņemu Dieva plānu, šo nesaprotamo un neiedomājamo – būt Dieva Dēla mātei. Tas apliecina viņas bezvainīgajā ieņemšanā saņemto žēlastību.

Taču mums jāsaprot, ka arī Jāzepam bija jāveic vismaz tikpat liels ticības akts kā Marijai, jo tas savā ziņā bija ticības akts, kas nebija viņa dzīves noslēpums, bet viņa sievas, mīļotās sievietes, dzīves noslēpums. Jāzeps tika netieši iesaistīts

Marijas maternitātes, mūžīgā Tēva Dēla maternitātes noslēpumā. Jāzeps piekrita nekad "nepazīt" sievieti, kuru mīlēja. Viņš piekrita dzīvot ar viņu cieņā, absolūtā kontemplācijā par noslēpumu, kas īstenojās, piekrita būt Marijas, viņas noslēpuma un Bērna, ko viņa sevi nes, aizbildnis. Viņš piekrita pārskatīt visu savu dzīvi šī noslēpuma gaismā.

Ticu, ka tieši šī Jāzepa ticība, kas ir tik dziļa, tik pilnīga, bez pierādījumiem, bez nepieciešamiem racionāliem pamatojumiem ir tā, kas mums ir piedāvāta kanoniskajos Evaņģēlijos. Arī mēs esam ietverti noslēpumā par Dieva nākšanu cilvēka miesā, lai mūs glābtu. Mēs esam šajā noslēpumā, un ļausimies ticībai, kas iet pāri mūsu iztēles robežām.

Priesteris Māris Ozoliņš

MARIJAS SKOLĀ IEGŪTAIS STIPRINĀJUMS

Gavēņa laika viena no apņemšanām man bija došanās uz ziemas sesiju Marijas skolā. Tā notika no 23. līdz 25. februārim Rīgā, Katoļu ģimnāzijā.

Konferencēs uzklaušijām domas par paklausību Dieva gribai un prātam. Par to, kā atpazīt Viņa gribu un sajūst Svētā Gara vadību, kā visu vadību nodot Jēzus rokās. Par garīgajiem līdzekļiem tikām pamudināti izmantot svētā Ignācija no Lojolas (attēlā) atstāto pieredzi. Apzināties un pieņemt Dieva bezgalīgo mīlestību uz sevi un visu pasauli. Mīlēt Kungu, sevi un tuvāko.

Jauki bija satikt iegūtos draugus no svētceļojuma uz Izraēlu – istabiņas biedre-

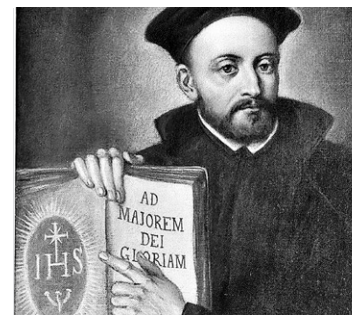
ni Māru un grupas vadītājus – Kasparu un Tabitu Ezeriņus. Viņi sestdienas vakarā visus iepriecināja ar slavēšanas dziesmām.

Katru dienu svinējām Svēto Misi, varējām lūgties klusumā kapelā un, protams, svētdien devāmies ielās, lai evaņģelizētu.

Šoreiz mēs gājām visi kopā, apkārt Māras diķim dziedot garīgās dziesmas.

Sesijā pavadītais laiks mani stiprināja garā, lai ar ilgām un mī-

lestību sagaidītu Jēzus Augšāmcelšanos dienu, kuras piemiņu šogad svinēsim 31. martā.

Mārite Indriksone

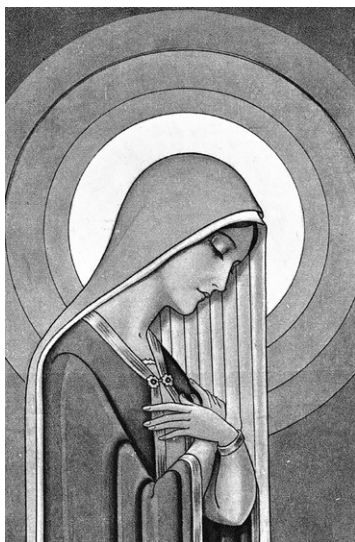

SIEVIETES TĒLS SVĒTAJOS RAKSTOS

Dažkārt sievietes mēdz domāt, cik grūti ir būt sievietei. It kā tik trauslas, tomēr spējīgas būt tik daudzās lomās, būt par mammu, sievu, meitu, māsu, Dieva bērnu, mazmeitu, kolēģi. Šīs lomas pieprasa būt atbildīgām, rūpju pilnām un vienlaikus – iekšēji skaistām, maigām, saprotošām.

8. marts, Sieviešu diena, ir svētki, kuros sieviete var vēl vienu dienu atplaukt kā zieds, priecāties par savu esību, just novērtējumu no saviem mīļajiem.

Arī Dieva Vārdā – Bībelē atklājas sievietes vērtība, viņas klātbūtnes nozīmīgums un spēks. Pirmajā Samuēla grāmatā vīram Elkanam ir sieva Anna. Viņa ir ticīga sieviete, kas savas bēdas uztic Dievam. Anna nevar ieņemt bērnu, bet ar lūgšanām to izlūdzas no Kunga. Sie-

vietes skaistums un mīlestība ir cildināti Salamana Augstajā dziesmā: *“Cik skaista ir tava mīlestība, mana māsa, mana mīļā ligava! Tava mīlestība ir tikamāka par vīnu, un tava ziežu smarža pārspēj visas pārējās spēcīgās smaržas.”* Salamana pamācības 31, 10 teikts: *“Kam piešķirta augsti tikumīga sieva, tas lai apzinās, ka viņa ir cildināka nekā visdārgākā pērle.”* 18. pantā ir minēts: *“Viņa novēro, ka viņas darbs atnes svētību.”* Šī rakstu vieta izceļ īpašības, kuras sieviete vēlas iemiesot un pēc kurām cenšas tiekties. 26. pantā vēstīts: *“Viņa ver vajā savu muti ar gudrību, un mīlīga pamācība ir uz viņas mēles, viņa novēro, kā klājas viņas namam, un neēd savu maizi*

slinkumā.” Pamācību beidzamajās rindās tiek runāts par dievbijīgu sievieti: *“Daijums viņ un skaistums paiet; sieva, kas To Kungu bīstas, ir jāteic un jādaudzina, viņu daudzinaš viņas roku darba augļi, un viņas darbi viņu teiks un slavēs vārtu laukuma sanāksmēs.”*

Jaunava Marija, kas ir par paraugu daudzām no mums, savā paļāvībā eņģelim Gabriēlam atbildēja: *“Lai notiek ar mani pēc tava vārda”,* un šī sieviete laida pasaulē Jēzu. Augšamcelšanās noslēpumā arī visur klātesošas ir sievietes, piemēram, Mateja evaņģēlijā rakstīts par sievu, kura nežēloja dārgu eļļu un svaidīja Jēzum galvu ar to. Mateja evaņģēlija 27, 55 teikts: *“Bet tur bija daudz sievu, kas no Galilejas bija sekojušas Jēzum un Viņam kalpojušas.”*

Sievietes allaž tiecas pēc izaugsmes, sienas viņas padara par mājām, produktus – par maltīti. Dažādos pienākumus un atbildības sievietei vieglāk veikt, ja ir mīlestība pašai pret sevi un mīlestība, atbalsts no līdzcilvēkiem. Attiecības ar Dievu sievieti padara viedāku, jo Dievs dod padomus grūtās situācijās; mierpilnāku, jo paļāvība Dieva plānam mierina; pašpārliecinātāku, jo caur Dievu mēs uzzinām, ka Dievs mūs katru ir radījis īpašu un neatkarīgu.

Mīļās sievietes, novēlu arī pašām sev uzdāvināt pateicības ziedu par to, ka visu pagūstat un vienkārši esat!

Linda Kaščuka

BRĪNUMI NO DEBESĪM

Kādā vakara stundā ļāvu sev gremdēties filmā “Brīnumi no Debesīm” (*Miracles from Heaven*) no interneta vietnes <http://kurmislv.info>.

Jauna ģimene ar trim bērniem pārceļas uz dzīvi laukos. Tēvs atver praksi veterinārmedicinā, visi iesaistās vietējās draudzes dzīvē. Vidējai no meitenēm – desmitgadīgai Annai diagnosticē retu un nedziedināmu slimību – gremošanas sistēma nesaņem no smadzenēm impulsus par to, ka kuņģi ir nonākusi barība, kā rezultātā nekas no tā, ko meitene apēd, netiek pārstrādāts. Viņas vēders ir pieņēmis lielus apmērus, viņa cieš sāpes. Ir slavens ārsts Bostonā, kas, iespējams, varētu palīdzēt, bet pie viņa rinda ir gada garumā. Māte izlemj rīkoties un kopā ar Annu dodas uz slimnīcu bez pieteikšanās.

Tur viņa izstāsta savu stāstu cerībā, ka tiks uzklauts, taču pieejas ārstam nav. Viņa tiek aicināta uzkavēties pilsētā, varbūt radīsies brīva vieta. Izmisušas un nogurušas abas sēž vietējā kafejnīcā, kur viņas ievēro viesmīli. Sirsnīgā sieviete izsaka piedāvājumu izrādīt pilsētu. Anna ir sajūsmā. Pastaigas laikā mammai zvana no slimnīcas, lai pateiktu, ka atbrīvojusies vieta. Ārsts nozīmē medikamentus, tomēr situāciju tie neuzlabo. Pirms kārtējo analīžu veikšanas Anna noņem krustiņu un pakarina uz statīva. Blakus gultā esošā meitene jautā, vai viņa nebaidās no nāves? Anna pastāsta meitenei par Dievu un iedāvina savu krustiņu. Par to gan nav sajūsmā meitenes tēvs, un to viņš pasaka Annas mātei, uzsverot, ka viņa ģimene Dievam netic. Annai medicīna vairs palīdzēt nespēj, un viņa dodas mājās. Lai iepriecinātu Annu, māsa aicina uzkāpt vecajā, lielajā kokā, kā agrāk viņas to kopā ir darījušas. Zars, uz kura meitenes sēž, sāk krakšķēt, un māsa mudina Annu patverties kāda

nozāģēta zara iedobē. Tā izrādās satrupējusi, un meitene krīt koka dobumā, zaudē samaņu. Pēc vairāku stundu darba glābējiem izdodas meiteni izcelt no gandrīz 10 m dziļā dobuma, un visiem par lielu pārsteigumu atklājas, ka vienīgie ievainojumi viņai ir nelieli sejas nobrāzumi. Vēlāk meitene vecākiem atklāj, ka pēc kritiena atstājusi savu ķermeni un, sekojot taurenim, nokļuvusi skaistā vietā. Viņa vēlējusies tur palikt, taču iekšējā sarunā ar Dievu sapratusi, ka būs jāatgriežas un viņa kļūs vesela.

Ziņas tiek runāts par brīnumaino izglābšanos pēc kritiena. To dzird tēvs no slimnīcas un ierodas uz dievkalpojumu, kurā Annas māte stāsta par meitas dziedināšanu. Sanākušo vidū ir kādi, kuri nenotic. Iestājas klusums, pēc mirkļa no zāles skan vīrieša balss: *“Es ticu! Es redzēju šo meiteni slimnīcā un biju pārliecināts, ka viņa ilgi nedzīvos. Mana meitiņa pirms mēneša nomira, bet pēc sarunas ar Annu savas atlikušās dzīves dienas viņa pavadīja mierīgi un laimīgi!”*

Ļoti uzrunāja filmas beigās atklātās nianšes, ka viesmīle nebija brīva diena, lai izrādītu pilsētu, bet viņa palūdza to piešķirt; reģistratūrā meitene strādāja tikai dažas dienas, bet viņa uzdrošinājās pieklaupēt pie ārsta durvīm un lūgt iespēju pieņemt slimo meiteni; Annas tēvam bankas kartē nebija pietiekami līdzekļu, lai aizlidotu uz slimnīcu, bet operators izslēdza datoru, pārtraucot datu apmaiņu ar banku, un neatteica lidojumu; kāds zēns atteicās no rotaļām ar klasesbiedriem, lai pasēdētu uz soliņa ar slimo Annu.

Tie ir mazi Dieva brīnumi, kurus vērts savā ikdienā pamanīt! Mēs paši cits citam ar savu rīcību un klātbūtni radām brīnumus no Debesīm!

Ginta Ābeltiņa

MADONĀ UZSĀKTS ALFA KURSS PIEAUGUŠAJIEM

Jauniešu Alfa Madonā ir noslēgusies, un Madonas katoļu draudze ir uzsākusi Alfa kursu pieaugušajiem. Tas ir pirmais klātienē Alfa kurss pēc pandēmijas. Atklāšanas pasākumā, kas notika 7. martā, muzikālu priekšnesumu sniedza draudzes mūziķu grupa Daces Sinātes vadībā, bet pašam Alfa kursam ir jauna administratore – Anete Adijāne. Aicinām lūgties par viņu, kā arī par visu komandu un viesiem! Lielākā daļa viesu ir no Madonas, taču ir arī pārstāvji no Cēsaines, Pļaviņām un Bērzaines. Kā jau tas ir ierasts, arī šoreiz dalībnieku skaits ļauj veidot divas dalīšanās grupiņas, un tas ir lieliski, ka Alfa

kurss nezaudē jaudu!

Tomēr vēl marta pirmajā pusē ir iespējams piedoties tiem, kas varbūt vēl sākumā ir svārstījušies. Droši dodiet ziņu pa tālruni 29429518 un izskatīsim pievienošanās iespēju.

Katrs, kam ir jautājumi par dzīvi, par ticības jēgu un tās būtību, par visdažādākajiem “kāpēc”, aicināti nākt un saņemt atbildes, cilvēku liecības, garīgo skaidrojumu, iepazīt jaunus cilvēkus un atpūsties no ikdienas **ceturtrešdienas vakaros pulksten 18 Madonā, Skolas ielā 8.**

Aivars Zariņš

LAI IZDEVIES CEĻOJUMS!

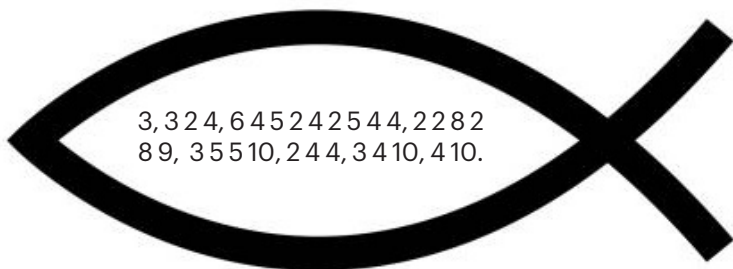
Esam uzsākuši 40 dienu ceļojumu pretī Kristus Augšamcelšanās svētkiem. Kāds ir, būs šis ceļojums? Kāds gavētājs mēs katrs esam? Kā izdodas disciplinēt sevi?

Sarindo dotos Vārdu bankas vārdus

norādītajā secībā. Cipars nozīmē vārda burtu skaitu, pieturzīmes jau saliktas.

Lai izdodas ilgāku laiku pabūt vienatnē ar Dievu, Viņa Vārdu, ar Mt 6; 17,18.

Palmira Gailīte

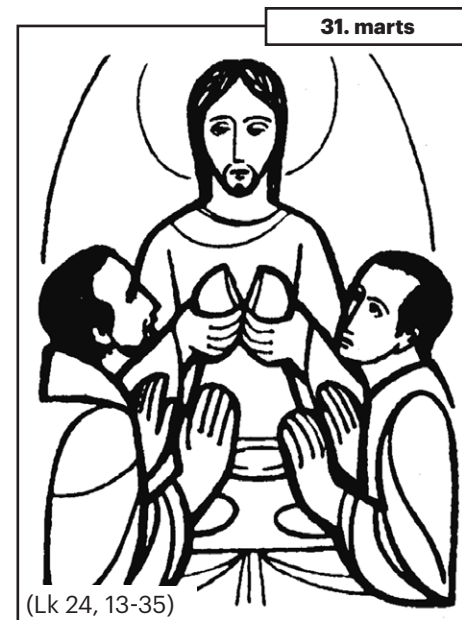
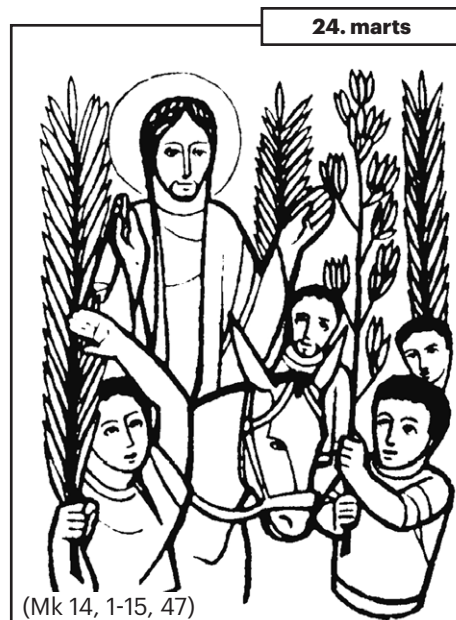
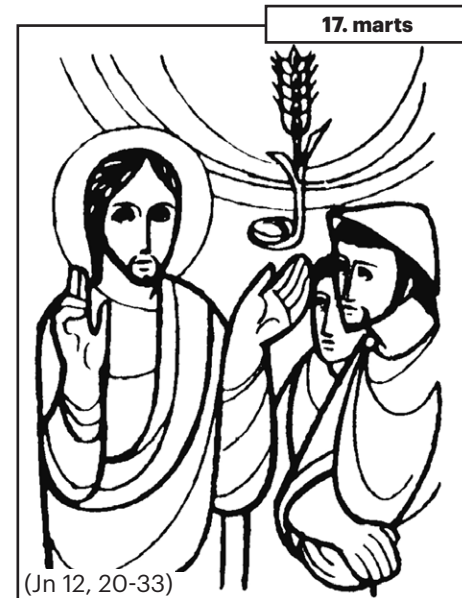

Vārdu banka:

tu, ar, un, ka, tu, kā, un, bet, kad, bet, kas, gavē, savu, eļļu, savu, seju, tavs, Tēvs, redz, tevi, galvu, mazgā, savam, Tēvam, svaidi, atalgos, nerādies, gavētājs, cilvēkiem, apslēptībā, apslēptībā

Svētdienas Evanģēlijs

SLAVĒŠANAS LŪGŠANA

Slava Dievam vissvētājās
Debesīs, slava Viņam, kurš ir
pacēlis manu dvēseli
no zemes putekļiem!

Slava trīskārt svētajai Gaismai,
kuras spēkā ir radies viss
esošais! Slava neuzvaramajam
Dievam, kuram nav līdzīga!

Ingūnas Jankovskas zīm.

Slava Mūžīgajam, kurā mēs
rodam savu nemirstību!
Lai Tava elpa Visusvētākais,
Tavas godības vistīrākā
Dvesma dzīvina
un atjauno mūs vienā,
pagodinātā Miesā.

Āmen.

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)
Konts: LV19UNLA0095132107450
Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns
(t. 29479873)
Konts: LV51UNLA0050000623546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Gaitis Dubults (t. 29496415)
Konts: LV49PARX0012759900001
Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs
(t. 29559299)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE
(t. 26471142)

Cesvaines Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE (t. 26471142)
Konts: LV44HABA0551033034903
Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Arnis Maziljevskis
(t. 29397048)

Pļaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs
(t. 29559299)
Konts: LV83HABA0551036163033
Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

*Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai
un komunālo rēķinu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!*

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri;
Inese Elsiņa, Mārite Kampāne, Dāvis Ozoliņš,
Diāna Lozko, Palmira Gailīte, Ginta Ābelīņa.
Vāka zīmējuma autore – Erlina O'Salivane.

Lappušu nosaukumos – citāti no 44. psalma.
Makets: Aina Pīdika. Iespiests: SIA „Erante”.
Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 0,50 EUR.

Ikdienā noderīgi mediji: telos.lv, „Radio Marija”;
katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.